

VARGA DÁNIEL

Öt szakasz TD-nek

Kései csöndben is dolgoznál maradni, mint esti kövek:
eszmény. Úgy értem, közömbös, mennyire kuszált a
világ körötted, emberiségben, költészet-kincsben, s mi Néked
születetten adatott, szavakban lubickolni, és a többi...
Még ha sokan gyakran pusztá ürességüket kerülték is
csak meg veled.

A holnapnak, hisz' titok, senki nem ura. A mérleg visszaható:
most e lapokon ünnepelnek, aztán újra csönd lesz. De marad,
mi tiéd, mit egyedül Te segítettél idáig; örvendj, ismétlem, mert
mi végsumma járhat személynek büntetlen, Neked rég birtokod,
s innen, forduljon akármerre az idő, öröktől fogva már csak
s egyedül a Tiéd.

Mi tinta a tollból kifolyt, belevegyült valami egészbe. Így
lett időben kifejtve a tárgy; Musil, Handke, Hegel, Jelinek,
Goethe – ki segít vissza a ritmus ölére? –, egész dalnoksereg: mind
Veled diskurál, mennyi-kávézóban téged dicsérnek, alakuljon
most már bárhogy. (Már ha ugyan egyszer még alakul,
lesz újra kör és hon.)

Medvék és madarak. Ősz van, levélként hullnak a napok, az
élet apad; csak a munka, a szakadatlan lecke örök, s ha arcod
mögött nem is Te vagy már, Rád néz, főt is előtted hajt, ki Amottra
dicsér. Engedd magad mégis köszönteni e napon: attól, ki elemi
hegyeken túl másfajta völgybe szorult, s így is konokul teszi,
mi van tehetése.

Mintha virág feje úszna el. Miért éledne folyton, miért
kapkodná el futását a folyó? Hiszen napragyogást ver vissza
árnyékszinével. Külcsínre tükre lehet fakó; mi lenn szorult, tán
kiadja az idő. Áramló víz, gyermektisztasággal kanyarog sáros
partjai közt, keresve irányt, tükre remeg, de hírlik, végül hazatalál,
csak mert meg sosem állt.